

Revista d'Igualada

Banc Vitalici d'Espanya

COMPANYIA ANÓNIMA D'ASSEGURANCES

FUNDADA EN 1880

ASSEGURANCES SOBRE LA VIDA i RENDES VITALÍCIES
EN TOTES LLURS COMBINACIONS

ASSEGURANCES DE TRANSPORTS, MARÍTIMS, TERRESTRES i DE VALORS

49 ANYS D'EXISTÈNCIA SÓN LA MAJOR GARANTIA
DE SA ESTABILITAT i ENCERTADA ADMINISTRACIÓ

329.063.575'88 PESSETES QUE IMPORTEN ELS CAPITALS DELS SEGURS-VIDA
EN VIGOR EN 31 DESEMBRE 1928 SÓN LA MAJOR DEMOSTRACIÓ DE LA
CONFIANÇA QUE INSPIRA AL PÚBLIC.—161.566.543'06 PESSETES PAGADES ALS
ASSEGURATS DES DE LA FUNDACIÓ DE LA COMPANYIA, SÓN LA MILLOR
PROVA DE LA SEVA SOLVÈNCIA

DOMICILI SOCIAL: RAMBLA DE CATALUNYA, NÚM. 18 — BARCELONA

SUCURSAL A MADRID: ALCALÀ, 25.

EDIFICIS PROPIETAT DE LA COMPANYIA

SUBDELEGACIÓ A IGUALADA: RAMBLA DE CANALEJAS, 38

DELEGACIONS A TOTES LES CAPITALS D'ESPANYA
AGENCIES EN TOTES LES POBLACIONS D'IMPORTÀNCIA

AUTORITZAT PER LA INSPECCIÓ MERCANTIL i D'ASSEGURANCES

RELOTGES

JOIES

PONS

CARRER DE L'ARGENT, 32

RADIO

Oireu amb fidelitat els concerts
d'Europa adquirint una

RADIOLA R 18

Elegant aparell elèctric amb altaveu
305 pessetes

Garanteixo la recepció amb dit altaveu

BANCO CENTRAL

Capital Autoritzat: 200.000.000 pessetes.

Capital Desemborsat: 60.000.000 pessetes

Fondo de Reserva: 20.000.000 pessetes.

M A D R I D

INTERESSOS DE COMPTES CORRENTS EN PESSETES

A la vista: Dos i mig per cent anual.—A vuit dies preavis: Tres per cent anual.—A tres mesos: Tres i mig per cent anual.—A sis mesos: Quatre per cent anual.—A dotze mesos: Quatre i mig per cent anual

CONSIGNACIONS A VENCIMENT FIXE:

Aquestes consignacions, que admet el Banc per l'import de la quantitat que entrega el client, donen un interès de tres i mig per cent anual a tres mesos, de quatre per cent a sis mesos i quatre i mig per cent a un any.

Caixa d'Estalvis: Interès de quatre per cent anual. — Totes les operacions de Banca i Borsa

SUCURSALS:

Albacete, Alcalà la Real, Alcázar de San Juan, Alcoy, Alacant, Almansa, Almeria, Andújar, Antequera, Archena, Arenas de San Pedro, Arévalo, Astorga, Avila, Ayora, Badajoz, Balaguer, Barcelona, Barco de Avila, Beas de Segura, Bellpuig, Benavente, Berga, Campo de Criptana, Carcabuey, Carcagente, Carmona, Cazorla, Cebreros, Cervera, Cisterna, Ciudad Real, Córdoba, Deimiel, Dos Hermanas, Enguera, Haro, Hellin, Igualada, Jaén, Játiva, La Bañeza, La Carolina, La Roda, León, Lleida, Linares, Logroño, Lora del Río, Lorca, Lucena, Madrid, Málaga, Manresa, Manzanares, Marchena, Martos, Mataró, Medina del Campo, Mora de Toledo, Morón de la Frontera, Múrcia, Nájera; Novelda, Ocaña, Oropesa, Osuna, Peñaranda de Bracamonte, Piedrahita, Priego de Córdoba, Ponferrada, Porcuna, Puente Genil, Quintanar de la Orden, Reus, Ronda, Sahagún, San Clemente, Santa Cruz de la Zarza, Sevilla, Sígüenza, Sueca, Talavera de la Reina, Tarancón, Toledo, Tomelloso, Tortosa, Torredelcampo, Torredonjimeno, Torrijos, Trujillo, Ubeda, Utrera, València, Vilacañas, Villa del Río, Villanueva del Arzobispado, Villarrobledo, Villarrubia de los Ojos, Yecla.

Filial: BANC DE BADALONA, Badalona

SUCURSAL A IGUALADA:

Rambla General Vives, 16 i Sant Cristòfor, 31. — Telèfon, 16. — Apartat, 32. — Direcció Telefònica: CENTROBAN

roset

camiseria

gorres i capells

rambla, 36 i 40

P. BORRÀS I ESTRUCH

SUCCESSOR DE VALLS i BORRÀS

DROGUES - PRODUCTES QUÍMICS - COLONIALS - ADOBS

Agent de venda dels EXTRACTES DE QUEBRATXE
de la Casa VÍDUA i FILL DE N. PUIGGRÓS, S. en C.

Arrendatari de les MAQUINES DE DESCARNAR de la «Industrial Igualadina, S. A.»

Agent exclusiu de venda de la «IGUALADINA DE COLA & GELATINA, S. A.»

Apartat de correu, 11

IGUALADA

Telèfon Despatx, 51

Voleu un producte
més deliciós
i essencialment igualadí
que

l'Anís del Noia?

Càmera Agrícola d'Igualada

Medalla d'or, primer premi Exposició de Sant Sadurní de Noia-1922

REVISTA D'IGVALADA

Any I

Juny de M.CM.XXIX

Núm. 1

OPTIMISME

ALMENT escau, en el primer exemplar d'aquesta Revista, donar una impressió de la vida cultural de la ciutat en els nostres dies. Parlant en termes comercials, en diríem una mena de primer inventari, mitjançant el qual es pugui comprovar, temps a venir, el probable progrés de les nostres valors espirituals.

El concepte d'una Igualada enfeïnada en els negocis, o, més típicament, aïllada en les preocupacions de les pells i dels telers, era un tòpic que nosaltres mateixos ens havíem forjat i que, inconscientment, propagàvem. Però avui, el fet de que alguns escriptors l'aprofitin per a portar-lo a les taules o entafurar-lo en l'argument d'un conte, ens sembla, senzillament, una cosa inactual.

Qui sap si aquestes manifestacions seran titllades de petulants i pretensioses. Si així fos, ens cal fer constar que, tal com hem denunciat aquella campanya derrotista, blasmaríem, també, qualsevol intent d'auto-inflactó. Limitem-nos, doncs, a posar les coses al seu lloc. I, amb modèstia i satisfacció alhora, podem exposar les diverses activitats culturals de la ciutat.

Ens serà possible anotar l'obra variadíssima, però ben coordinada de l'Associació d'Estudiants de l'Ateneu Igualadí, que porta l'empremta d'un home idealista i actiu; la sòlida eficàcia de la Casa de Cultura de la Caixa de Pensions, amb la seva esplèndida Biblioteca; les nobles inquietuds dels Antics Alumnes i Amics de l'Escola Pia, estimulades per una valuosa direcció; la tasca intermitent, però ben fecunda, del Centre Catòlic, organitzant concerts i conferències; i encara podríem afegir, dins de llurs respectius camps d'acció, el Centre Tradicionalista, l'Associació de la Premsa i gairebé la majoria d'entitats locals.

I bé: la continuïtat de totes aquestes actuacions corporatives pressuposa, com a conseqüència lògica, l'existència de moltes altres inquietuds personals. Es podrà apreciar diversament la capacitat cultural de la ciutat i discutir l'eficàcia dels actes que periòdicament s'hi celebren. Serà possible, encara, retreure l'absència — per causes que potser un altre dia tractarem — d'homes especialitzats i que despuntin en les arts o bé en les ciències. Però caldrà reconèixer que, en aquest ordre de coses, Igualada viu. I això, tanmateix, ha d'ésser motiu d'un franc optimisme i més encara d'un poderós estimulant.

ENTORN D'UNA ENQUESTA

PER JOSEP FERRAN I SOLER

L'Exposició Internacional que va inaugurar-se el mes passat a Barcelona, és indubtablement una cosa reeixida. Hom diu que hi ha hagut encert en la construcció i decoració dels Palaus, en la combinació dels jocs d'aigua, en l'il·luminació elèctrica, en la construcció de l'Estadi, en la del Poble Espanyol...

No obstant, fa uns dies que en un conegut setmanari barceloní llegírem una enquesta que reflexava el parer d'un nucli ben important dels nostres artistes i escriptors sobre el Poble Espanyol i, en bona veritat, quedàrem sorpresos. Al costat d'un elogi incondicional, gairebé desmesurat, llegíeu una rebentada quasi poca-solta; passàveu, d'un salt, de l'home que una volta tancada l'Exposició, voldria conservar-lo com a museu, al que tindria interès en què els bombers anessin a fer-hi pràctiques d'incendi.

Aquesta diversitat de parers ha tingut la virtut de preocupar-nos i ens ha fet pensar un xic en la posició espiritual del ciutadà enfront d'un producte de la ciutat o, per exemple, d'una manifestació col·lectiva.

I hem procurat classificar, amb més o menys encert, els qualificatius que podrien adjudicar-se a les diverses opinions i a l'estat d'esperit de l'home de la ciutat.

Al voltant d'un fet important d'ordre col·lectiu difícilment hi ha algú que faci ben bé el buit. Si aquell fet no li és grat o el molesta, ell procura manifestar-ho d'una o altra manera, i això demostra com li ha interessat.

Eliminada la possibilitat d'un estat molt passiu, dividiríem les opinions en quatre grups: incondicionals, descontents, escrupulosos i bel·ligerants o comprensius.

Els incondicionals són com els fanàtics. No són idealistes. Adulen per mandra de pensar o perquè viuen supeditats a un criteri fixe que els en priva. Són potser els més menyspreables i a fi de comptes, arriben a perjudicar el mateix fet objecte de llurs preferències.

Els descontents no són tan antipàtics. En trobem de dues menes. Els que ho són per instint de superació i els que ho són per costum. De les dues classes, la primera, no cal dir-ho, és infinitament superior a la segona.

Aquests descontents per costum, són ja els escrupulosos. D'escrupulosos poden haver-n'hi per tres causes: per fer el savi, per pedanteria i per maniàtics. Però aquests, difícilment arriben a encertar mai res. Per qualsevol de les tres causes anteriors, us rebenten amb un detall perfectament insignificant, que per a ells arriba a tenir una importància extraordinària.

Us surten amb un però que enclou tot el seu sistema.

Finalment, hi ha els bel·ligerants o comprensius. Aquests són els que es porten més bé. Es fan càrrec d'allò que heu fet, veuen bé les dificultats que heu procurat eliminar per a portar-ho a terme i si no ho troben prou ajustat, us conviden amicalment a corregir-ho. Estimen un producte col·lectiu perquè tenen un alt sentit de la responsabilitat que els pertoca com a ciutadans. No us alaben tant com els incondicionals, però llurs elogis tenen molt més valor, perquè són fruit d'un pensament i no d'un criteri tancat. En una ciutat de la qual es vagin eliminant els incondicionals, els descontents i els escrupulosos, tot augmentant els comprensius, amb un alt esperit de tolerància, es fan molt més possibles les obres d'ordre col·lectiu.

HONORS CONVENCIONALS

PER RAMON PIPÓ I GRAELLS

MANRESA i Igualada són dues ciutats germanes. Ho són malgrat que certs esperits esquistats pretenquin llucar-hi rivalitats que en realitat no existeixen; les dues són filles d'una mateixa pàtria i això sol ha d'ésser una garantia perquè la una senti a tothora afecte per l'altra.

La seva situació geogràfica fa que visquin quasi juntes i si bé unes muntanyes les priven de poder-se contemplar, en canvi no han de fer gaire esforç si volen donar-se les mans amicalment.

Aquesta posició dintre la geografia ha fet que en més d'una ocasió la història les hagi lligades fortament i a l'any vuit de la passada centúria, d'una forma concreta, clara, aturant col·lectivament el vol de l'àliga envejosa a la qual s'odiava per la temença de què pogués enderrocar els nostres costums patrials atacant-los en la seva mateixa base.

Un exèrcit ben equipat i segur de la seva força, avançava pretencios. Qui havia de barrar-li el pas?

Semblava que els nostres avis, mal armats i sense formació havien d'ésser no més que una pedra insignificant en llur camí.

Quin desengany! No havien atinat amb la valor i la força que comunica a l'home la defensa de quelcom sagrat per ell.

Aquella epopeia gloriosa que tingué per escenari la part baixa de la muntanya de Montserrat, ¡com ens plaia de recordar-la, cada juny! Mes enguany ho fem amb el cor bon xic llatzerat, en contemplar com aquesta mateixa gesta que abans que tot deuria tractar-se amb respecte, serveix per usar unes frases fortes. Inclús, per a satisfer un petit orgull, no es repara en tergiversar l'història, negant sens fonament de cap mena, fets que fins ara havien estat acceptats per tothom.

L'article aparegut en *El Pla de Bages* del dia primer de juny, ens ha produït un pobre efecte;

no hi hem sabut veure més que l'atac brusc, a ulls clucs, de l'home que, mancat d'arguments per a defensar la seva tesi, cerca la dignitat del seu contrincant per a ferir-la greument. I la premsa, al nostre entendre, ha de tenir una cura especial a no donar lloc a crear rivalitats; massa predisposats que hi estan els pobles.

A les banderes de la Puríssima Concepció i dels Sants Màrtirs els han estat imposades les insígnies de Capità General; els tres entorxats lluiran des d'ara en cada una d'elles; al seu pas les bandes tocaran la *Marcha Real* i els soldats presentaran *armas*. Què més vol *El Pla de Bages*?... Segurament res més, però el corresponsal igualadí de *La Vanguardia* li ha desvetllat una angoixa. I és la possibilitat de què a la nostra bandera del Sant Crist se li atorquin altres títols honorífics que la posin en aquest afer, en un pla superior a les de la Puríssima Concepció i dels Sants Màrtirs.

Per la nostra part no trigariem gaire a lliurar d'aquesta mica de febreta al volgut diari manresà. Enemics de pompes, amb tota senzillesa renunciariem no sols a la pretensió de que sigui la nostra Bandera Capitana dels Sometents d'Espanya, ans encara estariem disposats a llevar-li els entorxats. La valor que nosaltres li donem és simplement l'haver acompanyat els nostres avis a la victòria del Bruch, donant-los el coratge necessari per a combatre un enemic formidable.

Potser aquests renunciaments no els faria *El Pla de Bages* respecte de les Banderes manresanes. Aquells grans trofeus sembla que talment necessiten títols honorífics per tal que hom s'adoni de llur importància. Quí sap si, temps a venir, la corbata dels entorxats podrà servir com una prova de l'assistència al Bruch de les dues banderes manresanes.

AIGUA I FINANCES

PER RAFEL PONS

D'un temps ençà és tema obligat en totes les reunions igualadines el comentari sobre el projecte que té en estudi l'Ajuntament de portar a la nostra ciutat el manantial que el senyor Homs posseeix a Santa Càndia.

És natural que un projecte de tanta importància interessi i provoqui discussions i, no obstant, poques vegades es dona una coincidència tan unànime en l'apreciació d'un problema municipal. Igualada veu el projecte amb simpatia, però s'espanta davant l'esforç econòmic que representa la seva realització.

L'esfereïment del contribuïent igualadí és molt lògic i fonamentat. Abans de la gran guerra el propietari del caudal, senyor Homs, tenia pressupostat aquest projecte—i tenim de creure que no hi carregaria cap partida que no fos necessària—a un milió siscentes mil pessetes. Si tenim en compte que des de llavors els materials i jornals han sofert un augment de més del doble, i tenint present també que és tradicional el que els pressupostos d'obres acostumen a quedar-se a la meitat per efecte d'imprevistos, no serà temerari suposar que la realització del projecte importaria avui una suma bastant superior.

A més caldria sostenir una brigada d'obres més o menys nombrosa per a la conservació i demés treballs inherents i una oficina de direcció amb alguns empleats, representant tot junt una altra xifra de despeses ben considerable.

Partint de la base de què amb dos milions de pessetes es pogués realitzar el projecte i en el supost de que es vengués l'aigua a vint pessetes ploma, com és el propòsit, caldria la venda de cinc centes plomes per a atendre només al pagament de interessos, quedant per cobrir amortització i despeses generals. Creiem sincerament que la venda de cinc centes plomes avui com avui és difícilíssima, per no dir impossible. No pot perdre's de vista

que a Igualada existeixen altres empreses d'abastiment d'aigües, que a desgrat de tot, continuarien fornint a un major o menor nombre d'abonats.

És indubtable que l'Ajuntament trobaria facilitats per part d'alguna entitat financiera que li avançaria l'efectiu necessari, però ¿està l'Ajuntament igualadí en disposició de carregar-se els interessos, amortització i, tal volta pèrdues, d'una empresa de tanta importància?

¿No seria més prudent i més lògic anar a la solució del problema, estimulant amb algún auxili moral i fins econòmic si fos necessari, les empreses ja existents per tal que realitzessin els projectes d'augment de caudal que tenen totes estudiats? Si a més d'això i, per altra part, l'Ajuntament augmentés el caudal de l'Enxup mitjançant un projecte de poc cost que es troba a l'arxiu municipal, el problema quedaria ja definitivament resolt.

A més aquesta solució tindria l'aventatge de beneficiar a Igualada sense atreure's l'odi i l'avversió de cap poble comarcà.

Una altra dada que deu tenir-se també molt en compte és la tan propagada imminència de la construcció del pantan de Jorba, que se'ns diu ocupa el primer lloc en el pla de pantans a construir per la Divisió Hidràulica del Pirineu Oriental, que tant dignament presideix el nostre il·lustre compatrici el general Vives. És molt natural que l'aigua del pantan en tot el que no faci referència a usos domèstics podrà substituir perfectament l'aigua potable i per aquest motiu quedarà llavors notablement reduït el consum d'aquesta.

En resum. Nosaltres creiem que en fallar aquesta qüestió deuen tenir-se en compte tres coses: Completar d'una vegada el proveïment d'aigües, procurar el menor sacrifici econòmic per a la ciutat i evitar tant com sia possible el perjudici d'altri.

EL TEATRE CATALÀ A IGVALADA

PER RAMON GODÓ I VALLS

HOM pot afirmar sense perill d'equivocar-se que en aquests dos o tres darrers anys el teatre català ha estat com si no existís per a la nostra ciutat. Llevat de *La Llotja*, obra remarcable de Millàs Raurell i últimament la traducció catalana de *El procés de Mary Dugan*, si és que en realitat pot considerar-se dins el gènere teatral una producció que triomfa gràcies a una sèrie de trucs encertats, no hi ha cap altra aportació digna de senyalar-se. Perquè de *La Dona verge*, *El mil·lionari del Putxet* i *La Mary Pickford del carrer de l'Hospital* més val no parlar-ne: la primera, francament vodevilesca i les demés, pobres d'argument i de llenguatge, escrites de cara a la taquilla, per damunt de tota preocupació literària.

Ens referim, és clar, a obres representades per companyies professionals. Deixem de banda la tasca meritíssima dels joves aficionats de diverses entitats locals, digna d'elogi per molts conceptes.

Dintre el teatre català hi han obres que ens honoren i és una llàstima que no les poguem admirar a casa mateix.

Ens guardàrem d'afirmar que el conjunt del nostre teatre es trobi al cim de la glòria, però amb una mica més de simpatia i d'estímul, podria arribar-hi fàcilment; car comptem amb bons autors i artistes excel·lents que si respiressin altra atmosfera produïrien també, no ho dubtem, més i millor. Manca en general al nostre país, començant per Barcelona, un ambient favorable al teatre racial.

La fredor i la indiferència malmeten moltes coses.

No creiem que representés això un gros sacrifici per a l'empresa que de debò es proposés fer teatre català. Fins tenim fe que, aprofitant totes les oportunitats de reunir immillorable companyia l'èxit el tindria assegurat per endavant. Quan l'estrena de

La Llotja, a l'Ateneu el teatre fou un ple tarda i nit tot i representar-se la mateixa obra. Opinem que la Junta de l'esmentada entitat cultural podria influir molt pel foment del teatre selecte en aquella casa, encar que li costés algun esforç, que fóra sens dubte compensat per l'aplaudiment de la majoria de socis i per la satisfacció d'acomplir una missió patriòtica i educativa.

Cal reconèixer que la nostra ciutat d'uns quants anys ençà es preocupa amb preferència de les coses de l'esperit. Avui ja no és cap problema trobar un públic de conferència i no ho és tampoc portar a terme amb èxit una exposició d'art.

Tantdebò que pel que fa referència a teatre el poguéssim veure conreuat pels igualadins; tantdebò que la nostra ciutat per la seva afició al teatre selecte es pogués presentar com a model davant Catalunya. Hi guanyàrem en prestigi i cultura. L'art teatral, ha dit ara de poc Carles Soldevila, és una de les arts que amb més bella gama de matisos fa vibrar les cordes de l'esperit.

Per altra banda, moltes persones que s'ofendrien si els neguéssiu l'honorable títol de cultes malmeten el llenguatge, estrafent paraules i usant adjectius denigrants. El fet senzill de prestar atenció al parlar acurat i al diàleg agradable com s'esdevé en les obres teatrals, els faria adonar, per contrast, de com és més escaient i fàcil parlar com cal.

Esperem confiats en un futur pròxim. No volem creure que hàgim de veure'ns condemnats a assaborir eternament cinema en les nostres sales d'espectacles. No voldríem tampoc, tot i la nostra preferència pel teatre català, excloure'n el teatre castellà substancialment, i si poguéssim afegir-hi unes quantes representacions a l'any de teatre clàssic, millor que millor.

EL LLIBRE MISTERIOS

CONTE PER RAMON DE GRANADA

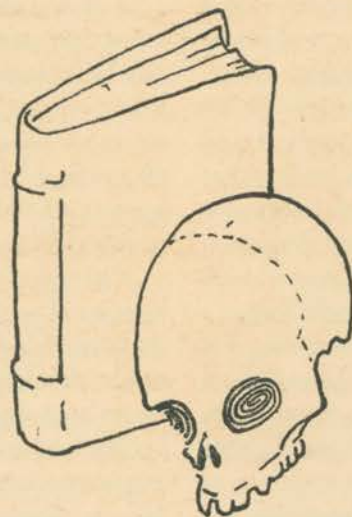
I

ANYS ha que aquell xicot magristó, pensatiu i carregat d'orgues literàries deia aquelles paraules sorprenents que ja no sorprenien a ningú.

—Un dia faré el meu llibre: el llibre de la mort.

Els amics hi feien certa brometa ben portada, però, tanmateix, es contenien bon xic per raó de l'aspecte del xicot pensatiu i magristó, perquè si bé es trobava peix de retòrica i fins escàs de gramàtica, també ho compensava amb la xalina negra com un corb penjat al coll, les ulleres fumades i unes disquisicions filosòfiques amb vius d'esquela mortuòria que l'acreditaven de necròfil distingit.

La seva dèria era escriure un llibre en el qual hom hi respirés, hi mastegués, hi palpés la mort. Un anàlisi racionalista com un inventari d'ossos i d'ombres eternes.

sciata ogni speranza voi ch'entrate, deia la segona plana.

Així va ésser que l'original va anar a mans d'un d'aquells bons amics escèptics que hi feien brometa.

En deixar el llibre, l'autor va dir només:

—Té, llegeix. Això és la mort autèntica. Tàsta-la i te'n convençeràs.

L'amic va tastar-la, un dia de molta nyonya, repetellat a la butaca...

Allò de *lasciate ogni speranza* el feia cavilar pel to de convit al nihilisme que arrossegava, però sense parar-s'hi ni poc ni gaire, va tirar planes i més planes endavant; potser no del tot tranquil, tanmateix.

Ni mai que ho hagués fet. En arribar a la plana vint, l'amic es congestionà, s'estirà, deixà penjar braços i cap com tres pellings, i es plegà de cames com un ninot de paper fi. Era ben mort.

II

Si hi ha una mena d'homes que pugui presumir de voluntat, és la dels diletants afeccionats a escriure que han agafat la ceba de llençar pel cap dels mortals vulgars un llibre que ha de frapar tots els segles i totes les generacions.

A força de paciència, aquell filòsof a estones perdudes va sortir amb la seva. L'obra era començada i acabada. L'original, escrit a màquina i cosit restava llest, amb el seu títol que anunciava *Llibre de la Mort* i amb un lema dantesca per torna. La-

III

Aquest cas esgarrifós va donar èxit al llibre. De tal manera, que un mecenes espontani demanà l'original, disposat a pagar l'edició d'un llibre tan suggestiu que arribava a matar només que parlant de difunts.

Tan bon punt li fou entregat el llibre, el bon senyor l'obrí amb el daler massoquista de pescar allò que havia assassinat a un consemblant. Llegia sens por. Era home de salut de bou el mecenes; de bou amb bona salut, s'entén.

Anava Soledat amunt, camí de casa seva, quan en ésser a mig camí, tot llegint amb interès la plana vint-i-cinc, va caure a la vorera, rodó com una cindria. Uns transeünts aixecaren allò que del mecenes restava. Era ben mort: havia reventat com una bomba de mà.

IV

Allò, senyors, ja prenia tot l'aire d'un atemptat a la salut pública, i el jutjat va manar a l'agutzil que anés i portés el llibre emmetzinat.

Mitja hora després, l'agutzil el donava al jutge, agafant-lo amb dos dits com si agafés una serp, i el jutge, criad del seu deure, l'obria tot tremolant per tal de llegir aquelles lletres d'entremig de les quals havia de treure'n, per poguer-la eliminar, la causa homicida.

... ..

No va passar de la plana vint, que ja la seva

ànima era camí del cel dels jutges. Era ben mort.

V

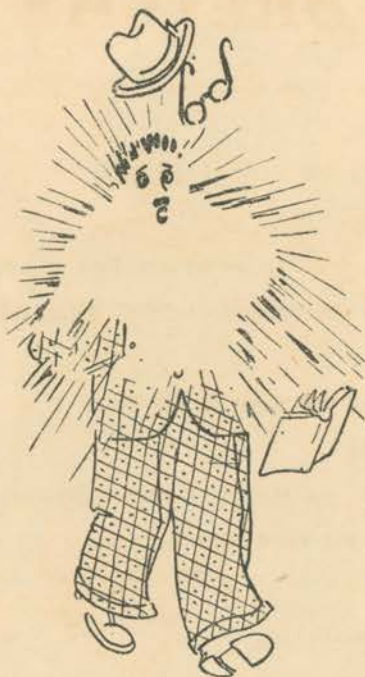
Com en temps de l'Exèrcit de Salvació de Florència, el llibre va ésser cremat per ordre de les autoritats, i l'autor comminat a servir tancat en pany i clau el seu geni estrany. I tot va restar en un misteri espès com el d'ultra-tomba.

Però l'autor, desvagat com es troba per efectes de la prohibició, ara les ha donat per estudiar a pams l'ortografia, i ens ha dit en secret la clau d'aquell misteri.

La clau era que el xicot magristó i pensatiu, en escriure la terrible obra no sabia ni tan sols que Aristòfanes de Bizanci hagués

vingut al món... Tot el llibre de cap a cap era escrit sense punts ni comes, i d'això morien els llegidors.

Morien reventats per la manca de parades que els permetessin respirar.

NOCTURN

Amada,
entrega el cor a la nit.
I els estels
tancaran les parpelles,
per oïr la música del teu aleteig.
Amada,
entrega el cor a la nit.
I l'oreig
el durà bressolant-lo,
a la vora del meu.

Valls, x abril m.em.xxix.

JOAN LLACUNA

RIMS SOMNIOSOS

MOMENT PERDURABLE

FANTASIEJANT

A una Dama vivent

A una Dama quimèrica

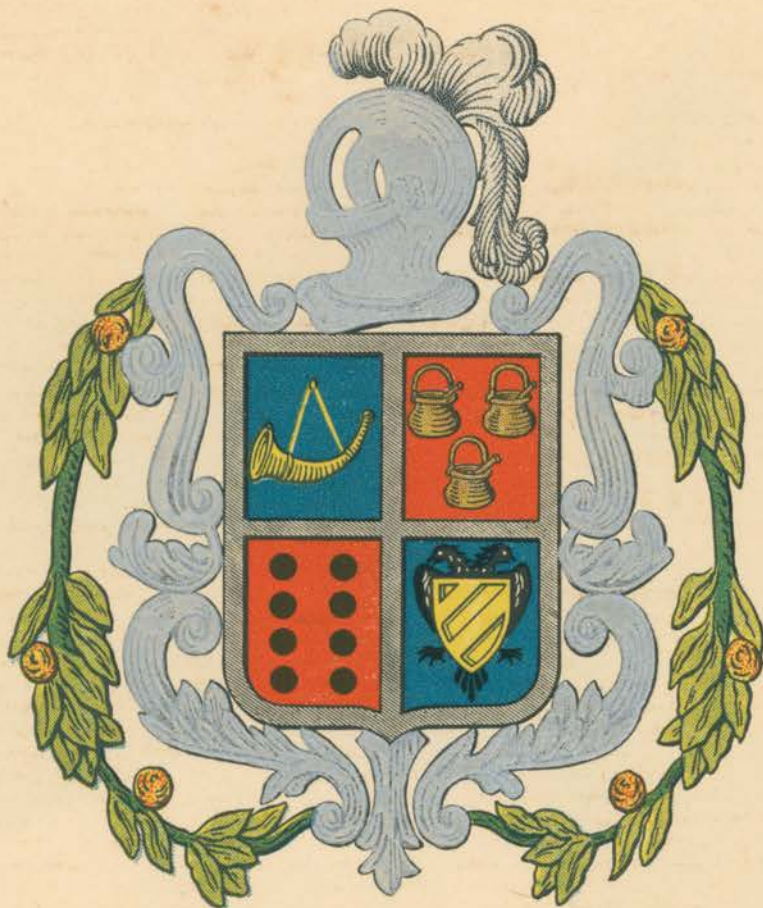
*He vist el teu cor, com una copa cristal·lina:
clar, nítid, transparent.
Qui en ell no hi endevina
Amor, o Amor present?*

*Com la rosa que dus al damunt de la sina
perfumar-me voldria amb l'olor de ton pit,
i lligar nostres llavis amb besada divina,
en el misteri august i serè de la nit.*

XX MAIG M.CM.XXVIII.

XXI MAIG M.CM.XXVIII.

LLUIS G. SERRA I ATSET

NISSAGVES IL·LVSTRES D'IGVALADA

CORNET

El cognom de Cornet constitueix en nostra ciutat una antiga i nobilíssima família: es troba ja entre els caps de casa del *Liber universitatis* o Registre del Consell de la vila, corresponent a l'any 1430, obrant a l'arxiu municipal. Un tal Antoni Cornet, mercader, en 1462 és elegit pels consellers capità de la host que s'allistà de tot el subvegueriu d'Igualada per tal d'anar a auxiliar la ciutat de Balaguer; en 1534 un micer Pau Cornet, també mercader, figura en la nòmina dels sometents, posseint *III scopetes, VI ballestes e III rodelles*; en 1589 el conseller en cap Jeroni de Cornet reunia en sa casa els membres del Consell secret, per adoptar mides de precaució contra la pesta que s'estava iniciant en la vila.

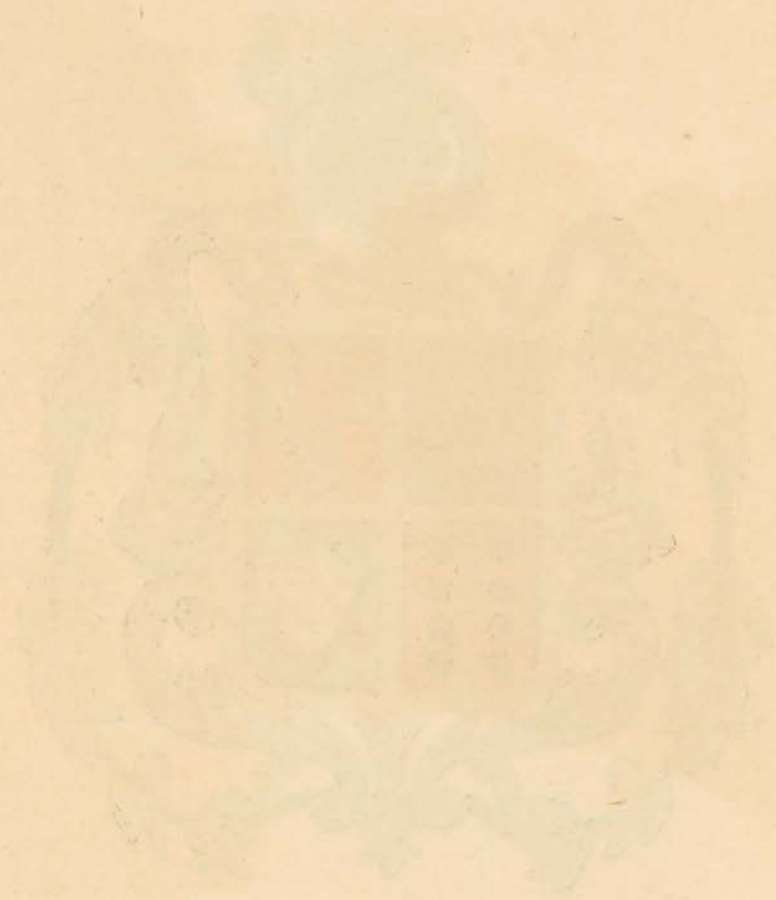
En 1619 un Agustí Cornet també era conseller en cap, i intervingué en els treballs de portar a bon terme la compra de la jurisdicció que féu la vila al monestir de Sant Cugat del Vallès.

Un fill de l'anterior, don Jeroni de Cornet i Sacirera, fou dels més insignes: fundà en 1664 la coneguda causa-pia per a dotar donzelles pobres, va instituir una càtedra de filosofia i teologia en el monestir d'Agustins i llegà almoines per a la capella del SS. Sagrament de la nostra parroquial. Morí sense successió a Barcelona el dia 22 de desembre de 1667, a la casa que allí posseïa al carrer alt de sant Pere. Son cadàver fou traslladat a Igualada i sepultat a la tomba de sos passats que és situada vora la barana del presbiteri de l'al·ludida capella.

Espill de noblesa i cavalleriesitat, va disposar que en les seves obres s'hi col·loqués l'escut nobiliari de son llinatge, que aquí reproduïm, escut que es pot veure en alguns llocs de nostre temple parroquial major.

La casa pairal dels Cornet era l'edifici que porta avui el número trenta del carrer de l'Argent.

GABRIEL CASTELLÀ

Faint, illegible text or a signature located at the bottom center of the page, possibly a library stamp or a handwritten note.

Apunt de Pere Borràs

VILANOVA DEL CAMÍ

filla petita de l'antiga Jèspus, és una d'aquelles viletes rurals que, vora la ciutat, lluiten encara per a mantenir llur fesomia. Ara, però, semblen ben lluny aquells temps en què els vailets vilanovins, encastellats damunt del riu, rebien a pedrades la quitxalla igualadina. Els atractius de la ciutat han vençut llur esperit bel·licós. I avui, pel camí pla, són ells qui vénen, pacíficament, a participar de totes les varietats de la vida ciutadana.

COMENTARIS A LA CONFERÈNCIA D'EN VALLÈS I PUJALS

PER ROSALINA POCH

EL senyor Vallès i Pujals va donar a la Casa de Cultura una saborosa conferència que escoltà fervorosament un nombrós auditori. Els periòdics locals i forasters n'han parlat abundantament fent-ne extractes que haurà llegit gairebé tothom. Seria ociós repetir-la i em limitaré a exposar les impressions que em suggerí la dita conferència.

Parlà el senyor Vallès i Pujals de la unanimitat amb què tots els homes han malparlat de la dona i és un fet que cal estudiar. Diuen que és molt difícil que una persona arribi a posar-se d'acord amb sí mateixa. Com s'explica, doncs, aquest comú pensar a considerar la dona com un ésser funest, causa de totes les malvestats que assolien la terra? Es despit solament? No és de creure que totes les dones hagin tractat malament els homes, ni que totes, absolutament, s'hagin fet mereixedores dels poc galants adjectius amb què els homes les han motejades. Per tant, hom pot afirmar que sols han sentit la pruija d'escriure els malcontents (i aneu a saber la gènesi del seu disgust). El que està satisfet és egoista i no publica als quatre vents els seus gaudis, mentre que el contrariat que no es conforma, ha d'escampar el seu verí per necessitat de venjar-se. El despit, doncs, és el que ha fet escriure, i l'egoisme el que ha privat de defensar-nos. Comparem i veurem en el silenci dels que han pecat per omisió molts vots a favor nostre. El senyor Vallès i Pujals no volent ésser del rengle dels passius s'ha constituït en el nostre paladí i, trencant l'habitud de no parlar de la dona més que per a censurar-la, ens adreçà paraules gentils amb les quals delineà amb justesa el paper no pas nul ni secundari que en la vida social juga la dona. Blasmà, és cert, la seva frivolitat, accentuada en aquests darrers temps

amb l'exageració de totes les arts de l'embelliment; però — val a dir-ho — en general s'esforçà a desvirtuar tots els necis arguments que contra d'ella s'han escrit. Era tan agradable de sentir la brillant defensa de la dona, feta per l'il·lustre conferenciant, que ens venien ganes de girar-nos vers l'auditori masculí que ocupava el fons del saló, amb una rialleta que digués: — I encara gosareu fer-nos responsables de totes les calamitats que ha patit el món?

Conferències com la que donà el senyor Vallès i Pujals fan molt de bé per la justesa dels conceptes exposats. Sabem com som i on anem i amb la consciència del propi valer, no ens deixarem contagiar pel concepte depressiu que de sí mateixa té la dona, la qual creient de debò que és molt migrat el que d'ella es pot esperar, se sotmet al seu trist paper com obeïnt a una llei fatal; ni tampoc copiarem les excentricitats d'aquelles que, per posar-se al nivell de l'home, no vacil·len a renunciar a totes les característiques de la dona.

Insistí en què hem d'accentuar els trets femenins. Crec que és la part més substancial de la conferència, la que no hem de perdre de vista. Els éssers creats tenen, en néixer, les armes amb que han de lluitar en la vida i és ridícul voler canviar-les amb les d'altres éssers que ens semblen més potents. La gràcia, el pudor, la modèstia, la bellesa, amb el complement de la instrucció són les armes de la dona. Sobretot hem de deixar de considerar que el saber és patrimoni de l'home, i que la instrucció està renyida amb la feminitat. Parlem-ne una mica. El tipus ideal de la dona en temps dels romans era la que es feia mereixedora d'aquesta llegenda que gravaven en la seva urna funerària:

Fou bona, sabia obeir i sabia filar. Bona i obedient (amb aquella obediència tan ben descrita pel senyor Vallès i Pujals), i saber filar, comprenent amb aquesta paraula totes les feines de la llar, són deures de la dona de tots els temps. Però si aquest ideal satisfecia en aquella època ara és esquifit, i cal que la dona sigui instruïda i capacitada per a entendre tot el que passa pel món. I la seva cultura li serà una gràcia més. Li donarà comprensió, un dels encisos principals de la conversa. Els seus ulls brillaran amb un guspireig més simpàtic que el produït per l'artifici i el seu rostre tindrà una mobilitat que la farà més atractiva.

Un petit comentari a una idea molt interessant. Féu remarcar el senyor Vallès i Pujals com per llei de naturalesa l'home actua vers l'exterior—política,

ciència—i la dona vers la llar. Vegem com aquest tret desgloba els dos camps d'acció, i explica el malestar que ens causa veure la dona actuant en afers públics i com la trobem tan ben situada quan es mou dins de la llar.

Per a acabar aquestes notes direm alguna cosa del vot femení. Sembla que el senyor conferenciant es mostra partidari de que la dona voti. Per la meua part no hi simpatitzo, però si aquest és l'únic recurs per a assolir els drets civils dels quals estem mancadés, bé haurem d'acceptar-lo encara que ens repugni. Però bé tindran els honorables senyors que fan i desfan les lleis, altres mitjans per a atorgar a la dona la personalitat jurídica que ells tenen i acabar amb aquesta anomalia sublevant, d'haver de menester sempre i en tota ocasió l'apoi de l'home.

EL RECORD

PER JOSEP GINESTAR

MOLTS igualadins encara no hauran oblidat segurament que per allà la tardor de l'any 27 fou celebrat el III Centenari del temple parroquial de Santa Maria. I probablement hauran lamentat, més d'un cop, que tota aquella florida de bells projectes que es produí a l'escalf d'aquelles festes no quedés ni un gra de record positiu que, en la centúria vinent, pogués parlar encara als nostres descendents de la fidelitat amorosa amb què els igualadins del III Centenari havien complert com a bons feligresos.

Perquè el cert és que el poble complí generosament. Ni l'ànima col·lectiva de la ciutat regatejà la seva assistència i el seu entusiasme als actes commemoratius, ni hi hagué porta que es tanqués a les nombroses comissions recaptadores que anaren passant de casa en casa.

Peró també és cert que ha passat el temps, s'han apagat les alimares... i ens hem quedat sense *fatxada*, sense *tribunes*, sense *balustrada*, sense *bancs*, sense tornar la veu a la campana afònica del campanar arxiprestal, sense una modesta restauració ni tan sols de la gòtica i valuosa Creu processonal que surt, mutilada i esgalabrada en les grans festes. Ja sé que, si se'n vol dir *restauració*, n'hi hagué una: la d'aquella grotesca ferradura amb *claus de 50 bugies* que tapa la gentil mitja-lluna dels peus de la

Puríssima i fa visiblement nosa al grup d'angelets graciosos que l'aguanten. Aquesta ferradura elèctrica, després d'ésser retirada en obsequi a la dignitat artística del nostre meravellós retaule, fou tornada a posar l'endemà mateix del Certamen. No creiem, tanmateix, que una tal *restauració* doni dret a ningú per a parodiar ni en broma, el *jam lactus moriar!* de l'insigne Bisbe restaurador del Monestir de Ripoll.

Heu-vos-aquí, però, que quan ja estàvem definitivament resignats a la vergonya de què no quedés res de les pomposes Festes Centenàries, hem tingut la gratíssima sorpresa de veure'ns a les mans el Discurs presidencial que llegí Cèsar Martinell en el Certamen d'*Història, Art i Poesia*. I una reacció optimista ha obert el nostre cor a l'esperança. Qui sap, encara, les sorpreses que ens esperen!...

Es clar que si per publicar un discurs de 20 planes s'han passat cosa d'un parell d'anys, és probable que la realització d'aquella lletania de projectes s'esdevingui per allà al quart o al cinquè centenari. De tota manera, avui hem d'agrair al senyor Martinell la gentilesa, no prou ben corresposta, d'haver-nos deixat amb el seu magnífic discurs, ple d'erudició, de galania literària i de cordial simpatia per les nostres coses, l'únic record del III Centenari de Santa Maria.

* * *

... Era la Igualada rica de béns materials i plena de fortitud espiritual; tan apta per a l'heroisme com per al treball quotidià. Era la que en les guerres de Joan II sacrificava per la pàtria dues tercers parts dels seus habitants i edificis; la que envià a la batalla de Lleida, a lluitar contra les tropes de Felip IV, la flor del seu jovent; la que donà al món un Jaume Caresmar que, tot exercint l'abadiat de Santa Maria de les Avellanes, posa els fonaments de la nostra historiografia moderna, i un Josep de Calasanç Ferrer, prestigiós escolapi, que amb la seva cultura va guanyar-se el dictat de Talent angèlic; la que donà a la mongia de Ripoll un zelós arxiver, Roc d'Olzinelles, com abans havia ornat la Mitra de Vich amb el talent d'un Francesc Robuster; que crià fills ardits amb el guerriller Franch i aquell Joan Llimona que dugué la gloriosa Bandera del Sant Crist a salvaguardar la Pàtria...

(Fragment del discurs presidencial de Cèsar Martinell).

Garba

ENS PLAU DE SALUDAR, avui, a tota la ciutat. Remarquem, en aquest nom, les entitats culturals, la nostra premsa i tots els igualadins de bona voluntat.

Fem extensiva la nostra salutació a totes les publicacions pairals. En llur formidable conjunt, REVISTA D'IGVALADA hi sol·licita, modestament, un lloc.

Els articles signats que la nostra REVISTA publicui, expressen opinions purament personals.

L'ATENEU, i dintre d'ell l'Associació d'Estudiants, van desenrotllant la seva obra d'una manera paulatina, però eficaç.

Conferències i cursos que hom hi organitza de tant en tant, exposicions d'art, excursions col·lectives... tot plegat ofereix un bell panorama d'activitats espirituals.

Plau-nos anotar, com a mostres recents d'aqueixes activitats: el finit cicle de conferències a càrrec del Foment de les Arts Decoratives, desenrotllant els temes: «La Ceràmica, El Moble, El Vidre, El llenç domèstic». Les conferències que, organitzades pel Patronat de l'Escola d'Arts i Oficis, dona el senyor Joan Carreres sobre «Càlculs de Fabricació, Disposicions de mostres, Produccions, Llissos, Escandalls». La recent exposició de cartells de turisme.

El remarcable, dintre d'aqueixes activitats, és la varietat dels temes de les conferències i cursos. Hom parla d'art, de literatura i, al mateix temps, posem per cas, de tecnologia textil i de comptabilitat.

I és que el deure d'un centre tant eclèctic com ha d'ésser un Ateneu, és el de procurar influir, pels mitjans que estiguin al seu abast, en una formació de caràcter general.—J. F. i S.

A L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES i AMICS DE L'ESCOLA PIA es va celebrar el diumenge dia 16 una Conferència sobre el tema: «Jesucrist, el gran pedagog de la humanitat no figura a l'escola dels humanistes».

Actuava de ponent l'amic Josep Riba-Clavé, qui va llegir unes quartilles, molt ben preparades i documentades per arribar a la conclusió que personalment es proposava. La primera part del seu treball, calurosa apologia dels Evangelis, que són el resum de la Moral Cristiana, fou acompanyada d'una escaient recensió històrica sobre els quatre evangelistes i de llurs respectius estils. Però al final de la seva dissertació, varen semblar un xic precipitades les seves conclusions. Mancava, tanmateix, una major claretat en la fixació del que s'entén per «escola dels

humanistes». La seva condemna va semblar massa radical i més que a l'humanista o al clàssic anava dirigida a l'egolatria i al sensualisme. Així ho va aclarir algú dels presents, i sobre variacions d'aquest punt hi hagueren, després, animats i estimulants comentaris. Amb tot i potser l'excessiva trascendència del tema, no es pot dir que fou ineficaç la conversa.—J. R. F.

ALS QUI ENS PLAU l'exercici de la lectura i l'afició a l'estudi ens toca d'agrair ben de debò a la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis la generositat que significa l'enriquir la nostra ciutat amb una Biblioteca absolutament pública, muntada amb una tal sobrietat i alhora amb una senzillesa tan elegant que en entrar-hi hom es sent inevitablement abassegat de un devot respecte.

La reacció que va portar a la nostra ciutat durant les primeres setmanes, fou una cosa evidentment exagerada. Els 5.521 lectors que es registraren el primer mes no podien justificar-se per cap raó lògica. I bé. Va passar un trimestre, va transcórrer una anyada i som ja precisament en aquests dies, al segon aniversari i, com és naturalíssim, aquell nivell ha minvat, però no tant que no pugui considerar-se encara exagerat, en ordre a les característiques dominants a la nostra ciutat, el promig actual de més de cent lectors diaris que es manté invariable. És incompreensible, però és cert. És un fenomen que no sabriem explicar-nos i que sorprèn també a gents que tenen la vida entre els llibres i que saben bé què cosa són les biblioteques i les associacions i centres de cultura.

Heus'ací una constatació que és escaient de fer coincidir amb el segon any d'existència d'aquest organisme i amb l'inici d'aquesta publicació.—A. R.

DES DE LA SEVA APARICIÓ, el nou rotatiu «El Matí» s'ha vingut assenyalant, més que per una tendència combativa, per una tasca diguem-ne pedagògica. El seu articulats respon més a orientar els seus lectors que no pas a combatre els errors que puguin escampar altres diaris, no confessionalment catòlics.

Jutjar globalment aquest quotidià per la vintena de nombres que han sortit, seria, potser, una mica prematur. Cal esperar que les mateixes necessitats de la vida periodística obligaran a introduir-hi certes modificacions, no essencials, que podrien fer més simpàtica o més antipàtica la seva fesomia.

El seu articulats és dens, ple de doctrina, d'un sabor accentuadament intel·lectual. Ens plau que, a voltes, toqui temes vius que s'obliden massa, com per exemple «Els Sants del districte cinquè».

El nostre company Lluís Riba-Martí ens informa llarga i repetidament, des d'aquelles columnes de les coses d'Igualada.

La presentació i el tamany d'«El Matí» es fan agradables totseguit.—S. i A.

PER UN MAL-ENTÉS. Un diari de Manresa,—que altrament ens és molt simpàtic—s'ha enfaristolat de mala manera perquè una significada personalitat va dir que la pretesa relació de unes banderes manresanes amb la històrica Batalla del Bruch era «un camelo».

No val a precipitar-se. Nosaltres mateixos davant els descobriments històrics de l'al·ludit articulista hem estat a punt de creure si també seria un «camelo entero y pronunciado» tot allò de la famosa Batalla.

Però un amic nostre, que ens sembla perfectament assabentat, ens tranquil·litza, comunicant-nos que tot aquest rebombori ha estat promogut per un simple mal-entés. No fou dit que les banderes de Manresa fossin un «camelo», sinó que els honors, finalment atorgats, eren un «caramelo». I nosaltres confessem que els minyons manresans qui amb tan patriòtica unió han laborat pels prestigis de la Història, no solament es mereixien un «caramelo» sinó un braç de gitano, tot sencer.—V. G.

HOMENATGE A POMPEU FABRA. Es de domini públic aquest homenatge que Catalunya es proposa tributar a mestre Fabra, el gran plasmador del nostre idioma. «Revista d'Igualada» s'hi adhereix cordialment i espera que els igualadins hi contribuïran en la mesura de llur esforç.

EL NOU ARXIPREST. El dia 15 del prop-passat mes de maig es possessionà del càrrec d'Ecònom-Arxioprest de Santa Maria el Rnd. Dr. Josep Bisbal. Fill d'aquesta comarca, sent i estima les nostres coses amb cor igualadí.

En desitjar que el seu ministeri sigui llarg i fecund entre nosaltres, ens plau oferir-li la sincera i generosa cooperació de la REVISTA D'IGUALADA que ha nascut amb el propòsit de promoure i fomentar tot allò que siguin interessos culturals o materials autènticament igualadins.

EL CONCURS DE GOIGS A LLAOR DEL SANT CRIST. En sortir a la llum pública la nostra Revista no volem deixar d'assenyalar immediatament la nostra simpatia incondicional envers aquesta manifestació de pietat i cultura igualadina, i prometem ocupar-nos-en amb tot interès i donar-li l'importància que es mereix. Ens sentim afalagats per l'honor que han fet als igualadins, acceptant càrrecs en el Jurat, eminències pairals indiscutibles com En Millet i En Ruyra; i esperem que tots plegats sabrem fer de la projectada Festa una cosa memorable.

Recordem a qui pugui convenir que les composicions s'han de trametre a Igualada-Apartat II, fins el 15 d'agost.

TENIM NOVES CERTES de què per un aficionat folklorista de la nostra terra s'està preparant un estudi documentat, respecte al—a voltes discutit—punt de si Igualada pertany o no a la comarca de Segarra.

EL TEMPLE PARROQUIAL DE SANTA MARIA, per Cèsar Martinell. En elegant fascicle acaba de publicar-se aquest interessant discurs, pronunciat per l'autor en el Certamen literari de les passades Festes Centenàries. En el proper número el nostre col·laborador Gabriel Castellà s'ocuparà més extensament de tan valuós treball.

FA DE BON VEURE com és viu en els obrers el desig de pròpia perfecció i com no saben ja negligir tot allò que a la vida de l'esperit afecta.

Ara de poc, un nucli tan important com el de la Cooperativa «La Econòmica», acaba d'acordar en reunió general, la creació d'una Biblioteca, votant, alhora, per al seu sosteniment, una consignació de no menys de mil pessetes anuals.

Heu's ací un esforç que s'acorda perfectament amb l'ideari de qualsevol organisme obrer.

EL «QUARTET IBERIC» donà un excel·lent concert, el dia 21, al teatre de l'Ateneu Igualadí. Tres parts: Borodine, Quartet núm. 2; Cuscó, Quartet núm. 3; Schubert, Quartet núm. 6, op. posth.

Potser la nostra vella preferència per Borodine féu que ens semblés, la primera part, la més emotiva. Mestre Cuscó, que estava present, fou molt aplaudit en la segona part. La tasca dels músics remarcable, en especial Guérin.—S. i A.

L'ORQUESTRA CECILIANA ha rebut, de poc, una subvenció de l'Ajuntament. És d'esperar que la tasca meritòria que aquesta associació musical porta a terme li valdrà, de la nostra Corporació municipal, una major subvenció.

REVISTA D'IGUALADA, publicació mensual, ha fixat llurs Redacció i Administració al carrer de Sant Jaume, núm. 6. La correspondència deurà dirigir-se a l'Apartat de Correus núm. 29.

REVISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

BAS D'IGUALADA, IMPRESSOR

Cereria Aguilera — Carrer del Born, 1

Banc de Catalunya

Capital: 50.000.000 de pessetes

Domicili social: Rambla dels Estudis, 10

B A R C E L O N A

AGÈNCIES i SUCURSALS:

BARCELONA: (Sans, Sant Andreu, Gràcia), Madrid, Girona, Lleida, Tarragona, Arbúcies, Arenys de Mar, Badalona, Banyoles, Blanes, Calella, Hospitalet, Ibiça, Masnou, Mataró, Palafrugell, Palamós, Port-Bou, Santa Coloma de Farnés, Torroella de Montgrí i Vendrell

BANCS ASSOCIATS:

Banc de Reus de Descomptes i Prèstecs, Banc de Tortosa, Banque de Catalunya i Banc d'Olot

Banca.—Borsa.—Canvi.—Cupons.—Valors.—Girs.—Comptes Corrents.—
Caixa d'Estalvis.—Lletres de Crèdit.—Dipòsit de Valors en custòdia.—
Comptes Corrents de Valors.—Informacions Financieres

Pròxima obertura de la Sucursal de

I G U A L A D A

Gran Cafè-Restaurant dels F. C. Catalans

Francesc Ferrer

Plaça Espanya

Telèfon 30.385

Bon Servei

Preus econòmics

l'específic que vostè pugui necessitar el trobarà

a la

farmàcia Parés

plaça del mercat, núm. 6

igualada

EL BON GUST EN L'ANUNCI ÉS
GARANTIA DE LA SEVA EFICACIA

FOTOGRAFIA

JULI-ART

CARRER ODENA, 1

IGUALADA

LABORATORI ESPECIAL PER A TREBALLS
D'AFICIONATS

NO'S COBRA EL REVELAT DE CLIXÉS NI PEL·LICULES

UNICA CASA QUE ENTREGA ELS ENCÀRRECS
A LES VUIT HORES

JAUME DURAN i TORNER

Sant Simplicí, 12

IGUALADA

OBRADOR DE BASTERIA i BRAGUERS

Es guarneixen *autos* i es fan fundes. — Confecció i
reparació de Braguers per a tota classe de trencadures

PREUS MOLT REDUITS

Especialitat en els fets a mida

La Piel y sus Industrias

PUBLICACIÓ MENSUAL IL·LUSTRADA

LA DE MAJOR CIRCULACIÓ, MILLOR PRESENTACIÓ
i MÉS ECONÒMICA

Anuario de las Industrias de la Piel

Conté les adreces de quants intervénen en
els negocis de Pells, Curtits, Calçats i afins

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ:

Aragó, 197

Telèfon, 17.933

BARCELONA

GUASCH, GERMANS

TEIXITS

ESPECIALITAT EN MOCADORS DE BUTXACA

FÀBRriques
A CAPELLADES

DESPATX: ALT SANT PERE, 72-74
TELÈFON 18.436 — BARCELONA

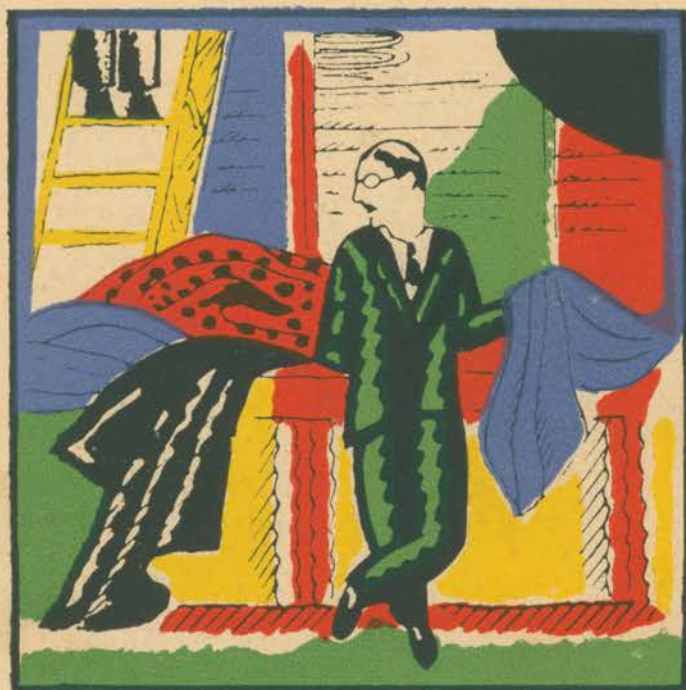

AIGVA DE RIGAT

S. A.

I G V A L A D A

albert

sastre

pelai, 44 - pis I